

França

Declaració consignada a l'instrument d'aprovació dipositat el 21 de gener de 1991 -original en francès-

En el moment del dipòsit del seu instrument d'aprovació del Conveni contra el dopatge, França declara que en virtut de la possibilitat que se li ofereix per l'article 17 d'aquest Conveni, aquest s'aplica als departaments europeus i d'ultramar de la República Francesa.

Amb efecte des de l'1 de març de 1991

Declaració relativa als articles següents: 17

Grècia

Declaració consignada a una carta de la Representació Permanent de Grècia, del 6 de juliol de 1994, registrada a la Secretaria General el 7 de juliol de 1994 -original en francès-

El Govern de la República Hel·lènica declara que l'adhesió de l'Antiga República Iugoslava de Macedònia als Convenis del Consell d'Europa, dels quals la República Hel·lènica és part contractant, no implica el reconeixement de l'Antiga República Iugoslava de Macedònia per la República Hel·lènica.

Amb efecte des del 7 de juliol de 1994

Declaració relativa als articles següents: -

Països Baixos

Declaració consignada a l'instrument d'acceptació, dipositat l'11 d'abril de 1995 -original en anglès-

El Regne dels Països Baixos accepta el Conveni esmentat per al Regne a Europa.

Amb efecte des de l'1 de juny de 1995

Declaració relativa als articles següents: 17

Regne Unit

Declaració consignada a una carta del representant permanent, del 28 de setembre de 1993, registrada a la Secretaria General l'1 d'octubre de 1993 -original en anglès-

De conformitat amb l'article 17 del Conveni esmentat, declaro en nom del Govern del Regne Unit que el Conveni s'aplica a l'Illa de Man, territori en què les

relacions internacionals són competència del Govern del Regne Unit.

Amb efecte des de l'1 de novembre de 1994

Declaració relativa als articles següents: 17

Proposta d'aprovació de l'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 19 de maig del 2006 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi

La Declaració Universal de Drets Humans, adoptada per l'Assemblea general de les Nacions Unides el 9 de desembre de 1948, és l'instrument que senta les bases substantives de l'activitat de l'Organització de les Nacions Unides en matèria de drets humans. A partir d'aquest marc referencial on es considera l'individu de forma genèrica i els drets humans globalment, s'han elaborat un important nombre de declaracions i convenis més específics per protegir l'individu en front de determinades formes de violació, o per defensar determinats col·lectius sotmesos a situacions que els fa especialment vulnerables.

Dins d'aquest conjunt d'instruments jurídics s'emmarca el Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi, adoptat el 9 de desembre de 1948 i en vigor des del 12 de gener de 1951, del qual actualment més de 135 estats en són part.

El present Conveni, després de definir el crim de genocidi com un delictes de dret internacional que ha infligit grans pèrdues a l'humanitat, disposa el compromís en matèria de prevenció i repressió del genocidi al qual les parts s'han de sotmetre, independentment de les cir-

cumstàncies que el provoquin i dels subjectes implicats en el mateix. A més, els estats parts han d'adoptar les mesures legislatives necessàries per assegurar-ne l'aplicació i establir sancions penals eficaces que castiguen les persones culpables de genocidi o de qualsevol dels actes enumerats en l'articulat del Conveni. Així doncs, el nou codi penal andorrà, aprovat pel Consell General el 21 de febrer del 2005 que entra en vigor el 23 de setembre del 2005, tipifica el delictes de genocidi en l'article 456, definit d'acord amb l'evolució dels esdeveniments en l'esfera internacional i que s'estén a les figures d'apologia i de negació del genocidi. En aquest sentit, és culpable del delictes de genocidi, segons les disposicions del nou codi penal andorrà el qui, en execució d'un pla preconcebut tendint a la destrucció total o parcial d'un grup nacional, ètnic o religiós, o d'un grup determinat a partir de qualsevol altre criteri arbitrari cometi un dels delictes següents: homicidi o assassinat, segrest i seguida desaparició o deportació forçada de tots o de part del grup en qüestió, submissió a condicions d'existència de naturalesa a produir la destrucció total o parcial del grup o mesures tendents a impedir o dificultar els naixements, els tractes inhumans o degradants o de reducció del grup a l'esclavatge i finalment en cas d'agressió sexual. D'aquesta manera, aquest Conveni estableix un marc genèric a fi de fomentar el compromís de les parts contractants en relació a la prevenció, processament i càstig del crim de genocidi.

Aquest Conveni s'adiu amb el compromís mantingut pel poble andorrà en torn als diferents instruments de salvaguarda dels drets humans adoptats en el si de les Nacions Unides, procés que s'inicià el 31 de març de 1978 amb el reconeixement per part del M.I. Consell General de les Valls dels drets de la persona tal i com es troben formulats en la Declaració Universal dels Drets Humans, i que continuà amb la Llei sobre els drets de la persona de 29 de març de 1989, formalitzant-se plenament amb la referència explícita en l'article 5 del text constitucional del 14 de març de 1993.

Atès que l'adopció de l'Estatut de Roma pel que es crea la Cort Penal Internacional del 17 de juliol de 1998 ha con-

tribuït a la construcció d'un nou model de cooperació internacional per a la repressió de crims internacionals.

Aquest nou model requereix que els estats donin mostres d'una ferma voluntat de superar tots els inconvenients que fins a aquest moment impedeixen que els seus respectius sistemes judicials funcionin adequadament de cara a la repressió de crims internacionals, mitjançant un operatiu sistema de justícia internacional.

Tenint en compte les consideracions esmentades,

S'aprova

L'adhesió d'Andorra al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data en què el Conveni entrarà en vigor per a Andorra.

Casa de la Vall, 19 de maig del 2006

Joan Gabriel i Estany
Sindic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi

Les parts contractants,

Considerant que l'Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides en la seva resolució 96 (I) de l'11 de desembre de 1946 declara que segons el dret internacional públic el genocidi és un crim contrari a l'esperit i als objectius de les Nacions Unides i condemnat pel món civilitzat;

Reconeixent que en tots els períodes de la història el genocidi ha infligit grans pèrdues a la humanitat; i

Convençudes que, per tal d'alliberar la humanitat d'aquest flagell odiós, es requereix la cooperació internacional,

Acorden el que segueix:

Article 1

Les parts contractants confirmen que el genocidi, tant si es comet en temps de pau com en temps de guerra, és un crim de dret internacional públic que es compromet a prevenir i a castigar.

Article 2

En aquest Conveni, genocidi significa qualsevol dels actes següents comesos amb la intenció de destruir, totalment o en part, un grup nacional, ètnic, racial o religiós, com ara:

- Matar membres del grup.
- Causar danys físics o mentals seriosos a membres del grup.
- Sotmetre el grup, de manera deliberada, a condicions de vida calculades per causar-ne, totalment o en part, la destrucció física.
- Imposar mesures amb l'objectiu de prevenir els naixements en el si del grup.
- Transferir per la força infants del grup a un altre grup.

Article 3

Els actes següents són punibles:

- El genocidi.
- La conspiració per cometre genocidi.
- La incitació directa i pública a cometre genocidi.
- L'intent de cometre genocidi.
- La complicitat en un genocidi.

Article 4

Les persones que cometen genocidi o qualsevol dels altres actes enumerats en l'article 3 han de ser castigades, tant si es tracta de governants, com de funcionaris o de persones privades.

Article 5

Les parts contractants es comprometen a promulgar, de conformitat amb les seves constitucions respectives, la legis-

lació necessària per tal d'assegurar l'aplicació de les disposicions d'aquest Conveni i, en concret, per preveure penes eficaces per a les persones culpables de genocidi o de qualsevol altre acte enumerat en l'article III.

Article 6

Les persones acusades de genocidi o de qualsevol dels altres actes enumerats en l'article 3 han de ser jutjades per un tribunal competent de l'estat en el territori del qual s'hagi comès l'acte, o per la Cort Penal Internacional quan les parts contractants hagin acceptat la seva jurisdicció.

Article 7

El genocidi i els altres actes enumerats en l'article 3 no han d'ésser considerats crims polítics a efectes d'extradició.

Les parts contractants es comprometen en aquests casos a garantir l'extradició de conformitat amb la seva legislació i els tractats en vigor.

Article 8

Qualsevol part contractant pot sol·licitar dels òrgans competents de l'Organització de les Nacions Unides que emprenguin accions de conformitat amb la Carta de les Nacions Unides i de la manera que ho considerin pertinent per a la prevenció i la repressió dels actes de genocidi o de qualsevol dels actes enumerats en l'article 3.

Article 9

Les controvèrsies entre les parts contractants quant a la interpretació, l'aplicació o el compliment d'aquest Conveni, incloses aquelles relacionades amb la responsabilitat d'un estat per genocidi o per qualsevol altre acte enumerat en l'article 3, han de ser sotmeses a la Cort Internacional de Justícia a petició de qualsevol de les parts en la controvèrsia.

Article 10

Aquest Conveni, els textos del qual en anglès, en xinès, en espanyol, en francès i en rus en són igualment autèntics, portarà la data del 9 de desembre de 1948.

Article 11

Aquest Conveni estarà obert a signatura fins al 31 de desembre de 1949 en representació de qualsevol membre de l'Organització de les Nacions Unides i de

qualsevol estat no membre al qual l'Assemblea General hagi adreçat una invitació per signar-lo.

Aquest Conveni ha de ser ratificat, i els instruments de ratificació han de ser dipositats en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

A partir de l'1 de gener de 1950, l'adhesió a aquest Conveni es pot fer en nom de qualsevol membre de l'Organització de les Nacions Unides o de qualsevol estat no membre que hagi rebut una invitació tal com es diu més amunt.

Els instruments d'adhesió han de ser dipositats en mans del secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

Article 12

Qualsevol part contractant pot, en qualsevol moment, mitjançant notificació adreçada al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, ampliar l'aplicació d'aquest Conveni a tots o a qualsevol dels territoris per als quals aquesta part contractant sigui responsable dels afers estrangers.

Article 13

El dia en què els primers vint instruments de ratificació o d'adhesió hagin estat dipositats, el secretari general redactarà una acta i en trametrà una còpia a cadascun dels estats membres de l'Organització de les Nacions Unides i a cadascun dels estats no membres previstos en l'article 11.

Aquest Conveni entrarà en vigor noranta dies després de la data del dipòsit del vintè instrument de ratificació o d'adhesió.

Qualsevol ratificació o adhesió efectuada subsegüentment a la data esmentada, entrarà en vigor noranta dies després del dipòsit de l'instrument de ratificació o d'adhesió.

Article 14

Aquest Conveni romandrà en vigor per un període de deu anys a partir de la data de la seva entrada en vigor.

Després d'això romandrà en vigor per períodes successius de cinc anys per a totes aquelles parts contractants que no l'hagin denunciat com a mínim sis mesos abans de la data d'expiració del període en curs.

La denúncia s'ha d'efectuar mitjançant una notificació escrita adreçada al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides.

Article 15

Si, de resultes de la denúncia, el nombre de parts en aquest Conveni es redueix a menys de setze, el Conveni deixarà d'estar en vigor a partir de la data en la qual l'última d'aquestes denúncies entri en vigor.

Article 16

Qualsevol de les parts contractants pot efectuar, en tot moment, una petició de revisió d'aquest Conveni mitjançant una notificació escrita adreçada al secretari general.

L'Assemblea General decidirà sobre els passos a seguir, si escau, en relació amb la petició esmentada.

Article 17

El secretari general de l'Organització de les Nacions Unides ha de notificar a tots els estats membres de l'Organització i als estats no membres inclosos en l'article 11 el següent:

- a) Les signatures, les ratificacions i les adhesions rebudes de conformitat amb l'article 11.
- b) Les notificacions rebudes de conformitat amb l'article 12.
- c) La data en la qual aquest Conveni entra en vigor de conformitat amb l'article 13.
- d) Les denúncies rebudes de conformitat amb l'article 14.
- e) La derogació del Conveni de conformitat amb l'article 15.
- f) Les notificacions rebudes de conformitat amb l'article 16.

Article 18

L'original d'aquest Conveni s'ha de dipositar en els arxius de l'Organització de les Nacions Unides.

S'ha de trametre una còpia certificada del Conveni a cadascun dels estats membres de l'Organització de les Nacions Unides i a cadascun dels estats no membres inclosos en l'article 11.

Article 19

Aquest Conveni ha de ser enregistrat pel secretari general de l'Organització de les Nacions Unides en la data de la seva entrada en vigor.

Situació del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi, Nova York, 8 de desembre de 1948

Entrada en vigor: 12 de gener de 1951, de conformitat amb l'article 13

Registre: 12 de gener de 1951, núm. 1021

Situació el 22 d'agost del 2005: Signataris: 41, Parts: 137

Text: Nacions Unides, Treaty Series, vol. 78, p.277

Participants

	Signatura	Ratificació, adhesió (a), successió (d)
Afganistan		22 de març de 1956 a
Albània		12 de maig de 1955 a
Alemanya ²		24 de novembre de 1954 a
Algèria		31 d'octubre de 1963 a
Antiga República Iugoslava de Macedònia ¹		18 de gener de 1994 d
Antigua i Barbuda		25 d'octubre de 1988 d
Aràbia Saudita		13 de juliol de 1950 a
Argentina		5 de juny de 1956 a
Armènia		23 de juny de 1993 a
Austràlia	11 de desembre de 1948	8 de juliol de 1949
Àustria		19 de març de 1958 a
Azerbaidjan		16 d'agost de 1996 a
Bahames		5 d'agost de 1975 d
Bahrain		27 de març de 1990 a
Bangladesh		5 d'octubre de 1998 a
Barbados		14 de gener de 1980 a
Bèlgica	12 de desembre de 1949	5 de setembre de 1951
Belize		10 de març de 1998 a
Bielorússia	16 de desembre de 1949	11 d'agost de 1954
Bolívia	11 de desembre de 1948	14 de juny del 2005
Bòsnia i Hercegovina ^{1,3}		29 de desembre de 1992 d
Brasil	11 de desembre de 1948	15 d'abril de 1952
Bulgària		21 de juliol de 1950 a
Burkina Faso		14 de setembre de 1965 a
Burundi		6 de gener de 1997 a
Cambodja		14 d'octubre de 1950 a
Canadà	28 de novembre de 1949	3 de setembre de 1952
Colòmbia	12 d'agost de 1949	27 d'octubre de 1959
Comores		27 de setembre del 2004 a
Costa d'Ivori		18 de desembre de 1995 a
Costa Rica		14 d'octubre de 1950 a
Croàcia ¹		12 d'octubre de 1992 d
Cuba	28 de desembre de 1949	4 de març de 1953
Dinamarca	28 de setembre de 1949	15 de juny de 1951
Egipte	12 de desembre de 1948	8 de febrer de 1952
El Salvador	27 d'abril de 1949	28 de setembre de 1950
Equador	11 de desembre de 1948	21 de desembre de 1949
Eslovàquia ⁷		28 de maig de 1993 d
Eslovènia ¹		6 de juliol de 1992 d
Espanya		13 de setembre de 1968 a
Estats Units d'Amèrica	11 de desembre de 1948	25 de novembre de 1988
Estònia		21 d'octubre de 1991 a
Etiòpia	11 de desembre de 1948	1 de juliol de 1949
Federació de Rússia	16 de desembre de 1949	3 de maig de 1954
Filipines	11 de desembre de 1948	7 de juliol de 1950
Fiji		11 de gener de 1973 d
Finlàndia		18 de desembre de 1959 a
França	11 de desembre de 1948	14 d'octubre de 1950
Gabon		21 de gener de 1983 a
Gàmbia		29 de desembre de 1978 a
Geòrgia		11 d'octubre de 1993 a
Ghana		24 de desembre de 1958 a
Grècia	29 de desembre de 1949	8 de desembre de 1954
Guatemala	22 de juny de 1949	13 de gener de 1950
Guinea		7 de setembre de 2000 a
Haití	11 de desembre de 1948	14 d'octubre de 1950
Hondures	22 d'abril de 1949	5 de març de 1952
Hongria		7 de gener de 1952 a
Iemen ⁹		9 de febrer de 1987 a
Índia	29 de novembre de 1949	27 d'agost de 1959

Iran (República Islàmica d')	8 de desembre de 1949	14 d'agost de 1956
Iraq		20 de gener de 1959 a
Irlanda		22 de juny de 1976 a
Islàndia	14 de maig de 1949	29 d'agost de 1949
Israel	17 d'agost de 1949	9 de març de 1950
Itàlia		4 de juny de 1952 a
Jamaica		23 de setembre de 1968 a
Jordània		3 d'abril de 1950 a
Kazakhstan		26 d'agost de 1998 a
Kirguizistan		5 de setembre de 1997 a
Kuwait		7 de març de 1995 a
Lesotho		29 de novembre de 1974 a
Letònia		14 d'abril de 1992 a
Líban	30 de desembre de 1949	17 de desembre de 1953
Libèria	11 de desembre de 1948	9 de juny de 1950
Líbia		16 de maig de 1989 a
Liechtenstein		24 de març de 1994 a
Lituània		1 de febrer de 1996 a
Luxemburg		7 d'octubre de 1981 a
Malàisia		20 de desembre de 1994 a
Maldives		24 d'abril de 1984 a
Mali		16 de juliol de 1974 a
Marroc		24 de gener de 1958 a
Mèxic	14 de desembre de 1948	22 de juliol de 1952
Moçambic		18 d'abril de 1983 a
Mònaco		30 de març de 1950 a
Mongòlia		5 de gener de 1967 a
Myanmar	30 de desembre de 1949	14 de març de 1956
Namíbia		28 de novembre de 1994 a
Nepal		17 de gener de 1969 a
Nicaragua		29 de gener de 1952 a
Noruega	11 de desembre de 1948	22 de juliol de 1949
Nova Zelanda	25 de novembre de 1949	28 de desembre de 1978
Països Baixos		20 de juny de 1966 a
Panamà	11 de desembre de 1948	11 de gener de 1950
Papua Nova Guinea		27 de gener de 1982 a
Paraguai	11 de desembre de 1948	3 d'octubre del 2001
Perú	11 de desembre de 1948	24 de febrer de 1960
Polònia		14 de novembre de 1950 a
Portugal ⁶		9 de febrer de 1999 a
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord ²⁶		30 de gener de 1970 a
República Àrab Siriana		25 de juny de 1955 a
República de Corea		14 d'octubre de 1950 a
República de Moldàvia		26 de gener de 1993 a
República Democràtica del Congo		31 de maig de 1962 d
República Democràtica Popular de Laos		8 de desembre de 1950 a
República Dominicana	11 de desembre de 1948	
República Popular Democràtica de Corea		31 de gener de 1989 a
República Txeca ⁷		22 de febrer de 1993 d
República Unida de Tanzània		5 d'abril de 1984 a
Romania		2 de novembre de 1950 a
Rwanda		16 d'abril de 1975 a
Saint Vincent i les Grenadines		9 de novembre de 1981 a
Senegal		4 d'agost de 1983 a
Sèrbia i Montenegro ^{1, 3, 10}		12 de març del 2001 a
Seychelles		5 de maig de 1992 a
Singapur		18 d'agost de 1995 a
Sri Lanka		12 d'octubre de 1950 a
Sud-àfrica		10 de desembre de 1998 a
Sudan		13 d'octubre del 2003 a
Suècia	30 de desembre de 1949	27 de maig de 1952
Suïssa		7 de setembre del 2000 a

Togo		24 de maig de 1984 a
Tonga		16 de febrer de 1972 a
Trinitat i Tobago		13 de desembre del 2002 a
Tunísia		29 de novembre de 1956 a
Turquia		31 de juliol de 1950 a
Ucraïna	16 de desembre de 1949	15 de novembre de 1954
Uganda		14 de novembre de 1995 a
Uruguai	11 de desembre de 1948	11 de juliol de 1967
Uzbekistan		9 de setembre de 1999 a
Veneçuela		12 de juliol de 1960 a
Vietnam ^{8, 25}		9 de juny de 1981 a
Xile	11 de desembre de 1948	3 de juny de 1953
Xina ^{4, 6, 26}	20 de juliol de 1949	18 d'abril de 1983
Xipre ⁵		29 de març de 1982 a
Zimbabwe		13 de maig de 1991 a

Declaracions i reserves

(Llevat que es manifesti el contrari, la data de recepció és la de la ratificació, de l'adhesió o de la successió. Per a les objeccions i les aplicacions territorials, vegeu a continuació)

Albània¹¹

Pel que fa a l'article 12: "La República Popular d'Albània declara que no està d'acord amb els termes de l'article 12 del Conveni i considera que totes les clàusules del Conveni esmentat s'haurien d'aplicar als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela."

Algèria

"La República Popular i Democràtica d'Algèria no es considera obligada per l'article 9 del Conveni, que confereix a la Cort Internacional de Justícia competència en totes les controvèrsies relacionades amb el Conveni esmentat.

La República Popular i Democràtica d'Algèria declara que no s'ha d'interpretar cap disposició de l'article 6 del Conveni esmentat com una denegació de la competència de les seves jurisdiccions en els casos de genocidi o en altres actes enumerats en l'article 3 que hagin estat comesos en el seu territori, ni com l'atorgament de la competència esmentada a jurisdiccions estrangeres.

Com a mesura excepcional, i en els casos en els quals el Govern algerià hagi donat la seva aprovació expressa, es pot reconèixer la competència de jurisdiccions internacionals.

La República Popular i Democràtica d'Algèria declara que no accepta els termes de l'article 12 del Conveni i considera que totes les clàusules del Conveni esmentat haurien d'aplicar-se als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.”

Argentina

Pel que fa a l'article 9: El Govern argentí es reserva el dret de no sotmetre's al procediment establert en aquest article en qualsevol controvèrsia relacionada directament o indirectament amb els territoris als quals fa referència en la seva reserva a l'article 12.

Pel que fa a l'article 12: Si qualsevol de les parts contractants estén l'aplicació del Conveni als territoris sota la sobirania de la República Argentina, aquesta extensió no afectarà en cap cas els drets de la República.

Bahrain ¹²

Reserves:

Amb referència a l'article 9 del Conveni, el Govern de l'Estat de Bahrain declara que, per la submissió de qualsevol controvèrsia segons els termes d'aquest article a la jurisdicció de la Cort Internacional de Justícia, es requereix, en cada cas, el consentiment exprés de totes les parts en la controvèrsia.

A més a més, l'adhesió de l'Estat de Bahrain al Conveni esmentat no constitueix, en cap cas, un reconeixement d'Israel ni pot ser la causa per a l'establiment de cap tipus de relació amb Israel.

Bangladesh

Declaració:

Article 9: Per a la submissió de qualsevol controvèrsia segons els termes d'aquest article a la jurisdicció de la Cort Internacional de Justícia es requereix, en cada cas, el consentiment de totes les parts en la controvèrsia.

Bielorússia ¹³

La República Socialista Soviètica de Bielorússia declara que no està d'acord amb els termes de l'article 12 del Conveni i considera que totes les disposicions del Conveni haurien d'aplicar-se als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

Bulgària ¹⁴

En relació amb l'article 12:

“La República Popular de Bulgària declara que no accepta els termes de l'article 12 del Conveni i considera que totes les clàusules del Conveni esmentat haurien d'aplicar-se als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.”

Eslovàquia ⁷

Espanya

Amb una reserva pel que fa a la totalitat de l'article 9 (competència de la Cort Internacional de Justícia).

Estats Units d'Amèrica ¹⁵

Reserves:

1. Que amb referència a l'article 9 del Conveni, abans que qualsevol controvèrsia en la qual els Estats Units siguin part pugui ser sotmesa a la jurisdicció de la Cort Internacional de Justícia en virtut d'aquest article, es requereix, en cada cas, el consentiment exprés dels Estats Units.

2. Que, segons la interpretació dels Estats Units, cap disposició del Conveni requereix o justifica l'adopció, per part dels Estats Units d'Amèrica, de mesures legislatives o d'una altra mena que estiguin prohibides per la Constitució dels Estats Units.

Declaracions interpretatives:

S'entén que:

1. L'expressió “amb la intenció de destruir, totalment o en part, un grup nacional, ètnic, racial o religiós, com ara”, que figura en l'article 2 designa la intenció expressa de destruir, en la seva totalitat o en una part, un grup nacional, ètnic, racial o religiós com a tal, mitjançant els actes especificats en l'article 2.

2. L'expressió “danys mentals” en la lletra b de l'article 2 designa un deteriorament permanent de les facultats intel·lectuals mitjançant drogues, tortura o tècniques similars.

3. El compromís de garantir l'extradició de conformitat amb la legislació nacional i els tractats en vigor, que figura en l'article 7, només inclou els fets castigats en la legislació d'ambdós estats, el que la requereix i el que ha estat requere-

rit, i que cap disposició de l'article 6 afecta el dret de qualsevol estat de jutjar davant dels seus propis tribunals qualsevol dels seus nacionals per actes comesos fora de l'estat en qüestió.

4. Els actes en el curs de conflictes armats comesos sense la intenció específica requerida en l'article 2 no són suficients per constituir genocidi tal com es defineix en aquest Conveni.

5. Pel que fa a la referència a una cort penal internacional que apareix en l'article 6 del Conveni, els Estats Units d'Amèrica declaren que es reserven el dret de només participar en un tribunal d'aquestes característiques en virtut d'un tractat subscrit específicament a aquest efecte, amb el dictamen i el consentiment del Senat.

Federació Russa ¹³

La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques declara que no accepta els termes de l'article 12I del Conveni i considera que totes les clàusules del Conveni s'haurien d'aplicar als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

Filipines

1. Amb referència a l'article 4 del Conveni, el Govern de les Filipines no pot sancionar cap règim que sotmeti el seu cap d'Estat, que no és un governant, a condicions menys favorables que les atorgades a altres caps d'Estat, tant si aquests són governants responsables constitucionalment com si no ho són. Per tant, el Govern de les Filipines considera que l'article esmentat no aboleix les immunitats existents en els processos judicials que la Constitució de les Filipines garanteix actualment a certs funcionaris.

2. Amb referència a l'article 7 del Conveni, el Govern filipí no es compromet a fer entrar en vigor l'article esmentat fins que el Congrés de les Filipines hagi aprovat la legislació necessària que defineix i castigui el crim de genocidi, la qual, de conformitat amb la Constitució de les Filipines, no pot tenir un efecte retroactiu.

3. Amb referència als articles 6 i 9 del Conveni, el Govern de les Filipines manté que cap disposició dels articles esmentats no es pot interpretar com a pèrdua, per part dels tribunals de les Fili-

pines, de la seva competència sobre els casos de genocidi comesos en el territori filipí, excepte en aquells casos en els quals el Govern de les Filipines doni el seu consentiment perquè la decisió dels tribunals filipins sigui revisada per qualsevol de les corts internacionals a les quals fan referència els articles esmentats. Pel que fa més concretament a l'article 9 del Conveni, el Govern de les Filipines no considera que l'article esmentat amplii el concepte de responsabilitat estatal més enllà del que es reconeix en els principis generalment acceptats del dret internacional.

Finlàndia ¹⁶

Hongria ¹⁷

“La República Popular d'Hongria es reserva els seus drets quant a les disposicions de l'article 12I que no delimiten les obligacions dels països que tenen colònies, pel que fa a les qüestions d'exploració colonial i els actes que poden ser qualificats com a genocidi.”

Iemen ⁹

En adherir-se a aquest Conveni, la República Democràtica Popular del Iemen no es considera obligada per les disposicions de l'article 9 del Conveni esmentat, que estipula que les controvèrsies entre les parts contractants relatives a la interpretació, l'aplicació o l'execució del Conveni han de ser sotmeses a la Cort Internacional de Justícia a petició de qualsevol de les parts en la controvèrsia. En cap cas la Cort esmentada no pot tenir competència en la matèria si no disposa de l'acord exprés de totes les parts en la controvèrsia.

Índia

En relació amb l'article 9 del Conveni, el Govern de l'Índia declara que, per a la submissió de qualsevol controvèrsia de conformitat amb els termes d'aquest article a la competència de la Cort Internacional de Justícia, es requereix, en cada cas, el consentiment de totes les parts en la controvèrsia.

Malàisia ¹⁸

Reserva:

En relació amb l'article 9 del Conveni, abans que es pugui sotmetre a la competència de la Cort Internacional de Justícia en virtut d'aquest article qualsevol con-

trovèrsia en la qual Malàisia sigui part, es requereix, en cada cas, el consentiment específic de Malàisia.

Declaració interpretativa:

El compromís d'atorgar l'extradició de conformitat amb la legislació estatal i els tractats en vigor que apareix en l'article 7I fa referència només als actes que estiguin penats de conformitat amb la legislació d'ambdós estats, el sol·licitant i el sol·licitat.

Marroc

“Amb referència a l'article 6, el Govern de Sa Majestat el Rei considera que no més els tribunals marroquins són competents pel que fa als actes de genocidi comesos en el territori del Regne del Marroc.

Excepcionalment, es pot admetre la competència dels tribunals internacionals en els casos en els quals el Govern marroquí hagi donat el seu acord exprés.

Amb referència a l'article 9, el Govern marroquí declara que no es pot plantejar cap controvèrsia davant de la Cort Internacional de Justícia pel que fa a la interpretació, l'aplicació o el compliment d'aquest Conveni sense l'acord previ de les parts en la controvèrsia.”

Mongòlia ¹⁹

El Govern de la República Popular de Mongòlia declara que no està en disposició de complir l'article 12 del Conveni i considera que les disposicions de l'article esmentat haurien de ser aplicades als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

El Govern de la República Popular de Mongòlia considera pertinent cridar l'atenció sobre el caràcter discriminatori de l'article 11 del Conveni, ja que, segons els seus termes, un cert nombre d'estats no poden adherir-se al Conveni, i declara que el Conveni tracta sobre qüestions que afecten els interessos de tots els estats i, per tant, l'adhesió al mateix Conveni hauria d'estar oberta a tots els estats.

Myanmar

1. Amb referència a l'article 6, la Unió de Birmània formula la reserva següent: no es pot interpretar cap disposició de l'article esmentat com una pèrdua de competència dels tribunals de la Unió, ni

tampoc com un atorgament als tribunals estrangers de la competència sobre qualsevol cas de genocidi o qualsevol altre dels actes enumerats en l'article 3 comesos en el territori de la Unió.

2. Amb referència a l'article 8, la Unió de Birmània formula la reserva següent: les disposicions de l'article esmentat no són aplicables a la Unió.

Polònia ²⁰

Pel que fa a l'article 12: “Polònia no accepta les disposicions d'aquest article, en considerar que el Conveni s'hauria d'aplicar als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

Portugal

Declaració:

“La República de Portugal declara que interpreta l'article 7 del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi com a reconeixement de l'obligació de concedir l'extradició prevista en els casos en els quals l'extradició no estigui prohibida per la Constitució o per qualsevol altra legislació interna de la República Portuguesa.”

República Txeca ⁷

Romania ²¹

Pel que fa a l'article 12: “La República Popular de Romania declara que no està d'acord amb l'article 12 del Conveni, i considera que totes les disposicions del Conveni s'haurien d'aplicar als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

Rwanda

La República de Rwanda no es considera obligada per l'article 9 del Conveni.

Sèrbia i Montenegro ^{10, 22}

Reserva:

“La República Federal de Iugoslàvia no es considera obligada per l'article 9 del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi; per aquesta raó, és necessari que la República Federal de Iugoslàvia doni el seu consentiment específic i exprés en cada cas, per tal que una controvèrsia en la qual la República Federal de Iugoslàvia sigui part pugui ser sotmesa de manera vàlida a la Cort Internacional de Justícia.”

Singapur ¹⁸

Reserva:

Amb referència a l'article 9 del Conveni, cap controvèrsia en la qual la República de Singapur sigui part pot ser sotmesa a la competència de la Cort Internacional de Justícia de conformitat amb aquest article, sense, en cada cas, la prèvia acceptació expressa de la República de Singapur.

Ucraïna ¹⁵

La República Socialista Soviètica d'Ucraïna declara que no està d'acord amb els termes de l'article 12 del Conveni i considera que totes les clàusules del Conveni esmentat haurien d'aplicar-se als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

Veneçuela

Amb referència a l'article 6, el Govern de Veneçuela vol precisar que no es pot iniciar cap procediment en el qual Veneçuela pugui ser part davant d'una cort penal internacional sense la prèvia acceptació expressa per part de Veneçuela de la competència de la cort internacional esmentada.

Amb referència a l'article 7, es fa constatar que la legislació en vigor a Veneçuela no permet l'extradició dels nacionals veneçolans.

Amb referència a l'article 9, el Govern de Veneçuela formula la reserva següent: la competència de la Cort Internacional de Justícia només serà acceptada si Veneçuela la reconeix expressament en un compromís previ especialment conclòs en cada cas.

Vietnam

1. La República Socialista del Vietnam no es considera vinculada per les disposicions de l'article 9 del Conveni que estipulen que les controvèrsies entre les parts contractants pel que fa a la interpretació, l'aplicació o l'execució del Conveni se sotmeten a la Cort Internacional de Justícia a petició de qualsevol de les parts en la controvèrsia. La República Socialista del Vietnam considera que pel que fa a la jurisdicció de la Cort Internacional de Justícia en l'arranjament de controvèrsies a les quals fa referència l'article 9 del Conveni, es requereix necessàriament i forçosament

el consentiment de les parts en la controvèrsia, llevat del cas dels criminals, per tal de poder sotmetre una controvèrsia determinada a la Cort Internacional de Justícia perquè dicti sentència.

2. La República Socialista del Vietnam no accepta els termes de l'article 12 del Conveni i considera que totes les disposicions del Conveni també haurien d'aplicar-se als territoris no autònoms, inclosos els territoris sota tutela.

3. La República Socialista del Vietnam considera que les disposicions de l'article 11 són discriminatòries, ja que neguen a un cert nombre d'estats l'oportunitat d'esdevenir part en el Conveni, i manté que el Conveni hauria d'estar obert a l'adhesió de tots els estats.

Xina

Declaració:

1. La ratificació del Conveni esmentat per part de les autoritats locals de Taiwan el 19 de juliol de 1951 en el nom de la Xina és il·legal i, per tant, nul·la i sense efecte.

Reserva:

2. La República Popular de la Xina no es considera obligada per l'article 9 del Conveni esmentat.

Objeccions

(Llevat que s'indiqui altrament, les objeccions han estat realitzades en el moment de la ratificació, de l'adhesió o de la successió.)

Austràlia

15 de novembre de 1950

El Govern australià no accepta cap de les reserves formulades en l'instrument d'adhesió de la República Popular de Bulgària, o en l'instrument de ratificació de la República de les Filipines.

El Govern australià no accepta cap de les reserves formulades, en el moment de la signatura del Conveni, per la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Txecoslovàquia i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

19 de gener de 1951

El Govern australià no accepta les reserves formulades en els instruments

d'adhesió dels governs de Polònia i de Romania.

Bèlgica

El Govern de Bèlgica no accepta les reserves fetes per Bulgària, Polònia, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia i la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques.

Brasil

El Govern del Brasil emet una objecció a les reserves fetes per Bulgària, les Filipines, Polònia, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. El Govern del Brasil considera les reserves esmentades incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

La posició presa pel Govern del Brasil es fonamenta en el dictamen consultiu de la Cort Internacional de Justícia del 28 de maig de 1951, i en la resolució adoptada per la sisena sessió de l'Assemblea General, el 12 de gener de 1952, pel que fa a les reserves fetes als convenis multilaterals.

El Govern del Brasil es reserva el dret d'extreure de la seva objecció formal a les reserves suara esmentades les conseqüències legals que consideri oportunes.

Cuba ²³

Dinamarca

22 de desembre de 1989

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

En opinió del Govern de Dinamarca, aquesta reserva està sotmesa al principi general d'interpretació dels tractats segons el qual una part no pot invocar les disposicions del seu ordre jurídic intern com a justificació de la no-execució d'un tractat.

Equador

31 de març de 1950

El Govern de l'Equador no està d'acord amb les reserves formulades als articles 9 i 12 del Conveni pels governs de Bulgària, de la República Socialista So-

viètica de Bielorússia, de la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, de Txecoslovàquia i de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques i, per tant, no s'apliquen a l'Equador, que va acceptar sense cap mena de modificació el text íntegre del Conveni.

21 d'agost de 1950

[Mateixa comunicació, mutatis mutandis, en relació amb les reserves formulades per Bulgària.]

9 de gener de 1951

El Govern de l'Equador no accepta les reserves formulades pels governs de Polònia i de Romania als articles 9 i 12 del Conveni.

Espanya

29 de desembre de 1989

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

Espanya interpreta que la reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica [...] significa que les mesures legislatives o altres preses pels Estats Units d'Amèrica continuaran sent conformes a les disposicions del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi.

Estònia

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

El Govern estonià emet una objecció a aquesta reserva fonamentant-se en el fet que crea incertesa pel que fa a l'abast de les obligacions que el Govern dels Estats Units d'Amèrica està disposat a assumir en relació amb el Conveni. De conformitat amb l'article 27 del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats, cap part pot invocar les disposicions del seu ordre jurídic intern com a justificació de la no-execució d'un tractat.

Finlàndia

22 de desembre de 1989

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

[Mateixa objecció, mutatis mutandis, que la formulada per Dinamarca.]

Grècia

“Endemés declarem que no hem acceptat i no acceptem cap de les reserves ja formulades o que es puguin formular

en el futur pels països signataris d'aquest instrument o pels països que s'hi han adherit o s'hi poden adherir en el futur.”

26 de gener de 1990

“El Govern de la República Hel·lènica no pot acceptar la primera reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica en el moment de la ratificació per part d'aquest país del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi, perquè considera que la reserva esmentada és incompatible amb el Conveni.”

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

[Mateixa objecció, mutatis mutandis, que la formulada per Dinamarca.]

Irlanda

22 de desembre de 1989

El Govern irlandès no pot acceptar la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica en el moment de la seva ratificació del Conveni [...] basant-se en el fet que, com a norma generalment acceptada en el dret internacional, una part en un acord internacional no pot, mitjançant la invocació de les disposicions de la seva legislació interna, pretendre invalidar les disposicions de l'acord en qüestió.

Itàlia

29 de desembre de 1989

El Govern de la República d'Itàlia emet una objecció a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica, ja que aquesta crea incertesa pel que fa a l'abast de les obligacions que el Govern dels Estats Units d'Amèrica està disposat a assumir en relació amb el Conveni.

Mèxic

4 de juny de 1990

El Govern mexicà creu que la reserva formulada pel Govern dels Estats Units d'Amèrica a l'article 9 del Conveni esmentat hauria de ser considerada nul·la i sense efecte ja que és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi, i també amb el principi que regeix l'interpretació dels tractats, segons el qual cap estat no pot invocar les disposicions de la seva legislació nacional per justificar el no-respecte d'un tractat.

Si s'apliqués la reserva formulada, plantejaria una situació d'incertesa pel que fa a l'abast de les obligacions que el Govern dels Estats Units assumeix en relació amb el Conveni.

L'objecció de Mèxic a la reserva en qüestió no s'ha d'interpretar com un obstacle per a l'entrada en vigor del Conveni del 1948 entre el Govern [mexicà] i el Govern dels Estats Units d'Amèrica.

Noruega

10 d'abril de 1952

El Govern noruec no accepta les reserves formulades al Conveni pel Govern de la República de les Filipines en el moment de la ratificació.

22 de desembre de 1989

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

[Mateixa objecció, mutatis mutandis, que la formulada per Dinamarca.]

Països Baixos

El Govern del Regne dels Països Baixos declara que considera les reserves formulades per Albània, Algèria, Bulgària, Hongria, l'Índia, el Marroc, Polònia, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques pel que fa a l'article 9 del Conveni sobre la prevenció i la repressió del crim de genocidi, obert a la signatura a París el 9 de desembre de 1948, incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Conveni. Per tant, el Govern del Regne dels Països Baixos no considera que els estats que hagin fet o que facin aquest tipus de reserva en el futur siguin part en el Conveni.

27 de desembre de 1989

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

Pel que fa a la primera reserva [formulada pels Estats Units d'Amèrica], el Govern del Regne dels Països Baixos recorda la seva declaració, feta el 20 de juny de 1966, amb motiu de l'adhesió del Regne dels Països Baixos al Conveni.

Per tant, el Govern del Regne dels Països Baixos no considera els Estats Units d'Amèrica com a part en el Conve-

ni. De la mateixa manera, el Govern del Regne dels Països Baixos no considera parts en el Conveni els altres estats que han fet aquesta mena de reserves, és a dir, a més dels estats esmentats més amunt, Espanya, les Filipines, Rwanda, la República Democràtica d'Alemanya, la República Popular de la Xina, la República Popular de Mongòlia, Veneçuela, el Vietnam i el Iemen Democràtic. I, d'altra banda, el Govern del Regne dels Països Baixos considera parts en el Conveni els estats que des de llavors han retirat les seves reserves, és a dir, la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques, la República Socialista Soviètica de Bielorússia i la República Socialista Soviètica d'Ucraïna.

Com sigui que el Conveni pot entrar en vigor entre el Regne dels Països Baixos i els Estats Units d'Amèrica si aquests retiren la seva reserva pel que fa a l'article 9, el Govern del Regne dels Països Baixos considera útil expressar la seva posició pel que fa a la segona reserva dels Estats Units d'Amèrica:

El Govern del Regne dels Països Baixos emet una objecció a aquesta reserva sobre la base del fet que crea incertesa pel que fa a l'abast de les obligacions que el Govern dels Estats Units d'Amèrica està disposat a assumir en relació amb el Conveni. A més, si els Estats Units d'Amèrica no complissin alguna de les obligacions contingudes en el Conveni invocant una prohibició que figuraria pel que fa al cas en la seva Constitució, actuarien en contra de la norma generalment acceptada de dret internacional, tal com figura en l'article 27 del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats (Viena, 23 de maig de 1969).

23 de febrer de 1996

Pel que fa a les reserves formulades per Malàisia i Singapur realitzades en el moment de l'adhesió:

El Govern del Regne dels Països Baixos recorda la seva declaració feta el 20 de juny de 1966 amb motiu de l'adhesió [al Conveni esmentat]. [Vegeu *declaració referent a "Països Baixos"*.]

En conseqüència, el Govern del Regne dels Països Baixos declara que considera les reserves formulades per Malàisia i per Singapur en relació amb l'article 9 del

Conveni incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Conveni. El Govern del Regne dels Països Baixos no considera Malàisia i Singapur parts en el Conveni.

D'altra banda, el Govern del Regne dels Països Baixos considera efectivament parts en el Conveni els estats que des de llavors han retirat les seves reserves en relació amb l'article IX del Conveni, és a dir, Hongria, Bulgària i Mongòlia.

Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord

El Govern del Regne Unit no accepta les reserves als articles 4, 7, 8, 9 i 12 del Conveni formulades per Albània, Algèria, l'Argentina, Birmània, Bulgària, Espanya, Hongria, l'Índia, Marroc, Mongòlia, les Filipines, Polònia, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques i Veneçuela.

21 de novembre de 1975

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord sempre ha manifestat que no pot acceptar les reserves pel que fa a l'article 9 del Conveni esmentat; segons la seva opinió, aquest no és el tipus de reserva que els estats que es proposen esdevenir part en el Conveni tenen el dret de realitzar.

En conseqüència, el Govern del Regne Unit no accepta la reserva formulada per la República de Rwanda pel que fa a l'article 9 del Conveni. També desitja que consti que adopta la mateixa posició pel que fa a la reserva similar formulada per la República Democràtica Alemanya, reserva notificada per la seva carta [...] del 25 d'abril de 1973.

26 d'agost de 1983

[Pel que fa a les reserves i les declaracions formulades pel Vietnam relatives als articles 9 i 12, i a la reserva formulada per la Xina a l'article 9]:

El Govern del Regne Unit ha afirmat reiteradament que no pot acceptar les reserves a [l'article 9]. De la mateixa manera, i de conformitat amb l'actitud que ja ha adoptat en ocasions anteriors, el Govern del Regne Unit no accepta la reserva formulada pel Vietnam a l'article 12.

30 de desembre de 1987

[Pel que fa a les reserves formulades per la República Democràtica del Iemen relatives a l'article 9]:

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord ha manifestat reiteradament que no pot acceptar les reserves formulades en relació amb l'article 9 del Conveni esmentat; segons la seva opinió aquest no és el tipus de reserva que els estats que es proposen esdevenir part en el Conveni tenen el dret de realitzar.

Per tant, el Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord no accepta la reserva formulada per la República Democràtica Popular del Iemen en relació amb l'article 9 del Conveni.

22 de desembre de 1989

El Govern del Regne Unit sempre ha manifestat que no pot acceptar les reserves a l'article 9 del Conveni. Per aquest motiu, i de conformitat amb l'actitud que ja ha adoptat en els casos anteriors, el Govern del Regne Unit no accepta la primera reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica.

El Govern del Regne Unit emet una objecció a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica, ja que aquesta crea incertesa pel que fa a l'abast de les obligacions que el Govern dels Estats Units d'Amèrica està disposat a assumir en relació amb el Conveni.

20 de març de 1996

Pel que fa a les reserves a l'article 9 formulades per Malàisia i Singapur en el moment de l'adhesió:

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord ha manifestat repetidament que no pot acceptar les reserves a l'article 9 del Conveni. Segons la seva opinió, els estats que desitgen ser part en el Conveni no tenen dret de formular aquesta mena de reserves.

Conseqüentment, el Govern del Regne Unit no accepta les reserves formulades pels governs de Singapur i de Malàisia a l'article 9 del Conveni.

Sri Lanka

6 de febrer de 1991

El Govern de Ceilan no accepta les reserves formulades per Romania al Conveni.

Suècia

22 de desembre de 1989

Pel que fa a la segona reserva formulada pels Estats Units d'Amèrica:

El Govern de Suècia és de l'opinió que un estat part en el Conveni no pot invocar les disposicions de la seva legislació nacional, inclosa la Constitució, per justificar que no compleix les seves obligacions quant al Conveni i, per tant, emet una objecció a aquesta reserva.

Aquesta objecció no constitueix un obstacle per a l'entrada en vigor del Conveni entre Suècia i els Estats Units d'Amèrica.

Xina

15 de novembre de 1954

El Govern de la Xina emet una objecció a totes les reserves idèntiques fetes en el moment de la signatura o de la ratificació o de l'adhesió al Conveni esmentat per Bulgària, Hongria, Polònia, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. El Govern xinès considera les reserves suara esmentades incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Conveni i, per tant, en virtut del dictamen consultiu de la Cort Internacional de Justícia del 28 de maig de 1951, no considera els estats suara esmentats com a parts en el Conveni.

13 de setembre de 1955

[Mateixa comunicació, mutatis mutandis, en relació amb les reserves formulades per Albània.]

25 de juliol de 1956

[Mateixa comunicació, mutatis mutandis, en relació amb les reserves formulades per Myanmar].

Aplicació territorial

Participant	Data de recepció de la notificació	Territoris
Austràlia	8 juliol 1949	Tots els territoris per als quals és responsable de les relacions exteriors.
Bèlgica	13 març 1952	Congo Belga, Territori sota tutela de Rwanda-Urundi.
Regne Unit	30 gener 1970	Illes del Canal de la Mànega, illa de Man, Dominica, Grenada, St. Lucia, St. Vincent, les Bahames, les Bermudes, les illes Falkland i Dependències, Fiji, Gibraltar, Hong Kong, Pitcairn, St. Helena i Dependències, Seychelles, illes Turcs i Caicos, illes Verges Britàniques.
	2 juny 1970	Regne de Tonga.

Notes

1. L'Antiga Iugoslàvia va signar i ratificar el Conveni l'11 de desembre de 1948 i el 29 d'agost de 1950, respectivament.

2. La República Democràtica Alemanya es va adherir al Conveni amb reserves i declaració el 27 de març de 1973.

3. La comunicació següent, rebuda del Govern iugoslau prop del secretari general el 15 de juny de 1993, havia estat transmesa abans de l'admissió de Iugoslàvia com a membre de l'Organització de les Nacions Unides l'1 de novembre del 2000 mitjançant l'adopció de la resolució A/55/12 de l'Assemblea general, i abans del dipòsit prop del secretari general del seu instrument d'adhesió al Conveni el 12 de març del 2001.

Estimant que la substitució de la sobirania sobre la part del territori de la República federativa socialista de Iugoslàvia que abans corresponia a la República de Bòsnia i Hercegovina ha estat efectuada en violació de les regles del dret internacional, el Govern de la República federativa de Iugoslàvia declara que no considera la pretesa República de Bòsnia i Hercegovina com a part en el Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi, considerant a la vegada tanmateix que la pretesa República de Bòsnia i Hercegovina està obligada a respectar les regles aplicables a la prevenció i la repressió del crim de genocidi en virtut del dret internacional general, independentment del Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi.

4. Ratificació en nom de la República de la Xina el 19 de juliol de 1951.

5. El 18 de maig de 1998, el Govern xipriota va comunicar al secretari general la informació següent:

El Govern de la República de Xipre ha pres nota de les reserves formulades per certs estats quan es van adherir al [Conveni] i declara que considera que no es tracta del tipus de reserves que els estats que volen esdevenir part en el Conveni tenen el dret de fer.

Per aquest motiu el Govern de la República de Xipre no accepta cap reserva a cap dels articles del Conveni, independentment de l'estat del qual emani.

6. El 16 de setembre de 1999, el Govern portuguès va informar el secretari general que el Conveni s'aplicaria a Macau. Més endavant, el secretari general va rebre comunicacions dels governs xinès i portuguès en relació amb l'estatut de Macau. En el moment de la represa de l'exercici de la seva sobirania sobre Macau, el Govern xinès va notificar al secretari general que el Conveni, juntament amb la reserva formulada pel Govern xinès, s'aplicaria també a la Regió administrativa especial de Macau.

7. Txecoslovàquia va signar i ratificar el Conveni el 28 de desembre de 1949 i el 21 de desembre de 1950, respectivament, amb reserves. Mitjançant una comunicació rebuda el 26 d'abril de 1991, el Govern txecoslovac va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva relativa a l'article 9 formulada en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació.

8. El secretari general va rebre el 9 de novembre de 1981 del Govern cambodjà l'objecció següent en el moment de l'adhesió del Vietnam:

"El Govern de la Cambodja democràtica, en la seva qualitat d'estat part en el Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi, considera que la signatura del Conveni esmentat per part del Govern de la República Socialista del Vietnam no té cap valor jurídic ja que només constitueix una mascarada cínica i macabra destinada a camuflar els crims immunds de genocidi comesos pels 250.000 soldats de l'exèrcit vietnamita d'invasió a Cambodja. És una injúria odiosa a la memòria dels més de 2.500.000 cambodjans, víctimes de les

massacres perpetrades per aquestes forces armades vietnamites mitjançant armes convencionals, armes químiques i l'arma de la fam que han creat deliberadament amb l'objectiu d'eliminar qualsevol resistència nacional en el seu origen.

També és una injúria greu als diversos centenars de milers de laosians massacrats i obligats a refugiar-se a l'estranger des de l'ocupació de Laos per part de la República Socialista del Vietnam; a la minoria nacional *hmong* de Laos, exterminada per les armes convencionals i químiques vietnamites, i finalment a més d'un milió de refugiats del mar (*boat people*), vietnamites morts a la mar o refugiats a l'estranger en la seva fugida per escapar-se de les repressions al Vietnam dutes a terme pel Govern de la República Socialista del Vietnam.

Aquesta adhesió llicenciosa de la República Socialista del Vietnam viola i desacredita els principis i els ideals nobles de l'Organització de les Nacions Unides i perjudica el prestigi i l'autoritat moral de la nostra Organització mundial. Representa un repte arrogant per a la comunitat internacional que no ignora res d'aquests crims de genocidi comesos per l'exèrcit vietnamita a Cambodja, que no cessa de denunciar-los i de condemnar-los des del 25 de desembre de 1978, data en la qual va començar la invasió vietnamita a Cambodja, i que exigeix el cessament d'aquests crims vietnamites de genocidi i la retirada total de les forces vietnamites de Cambodja i el restabliment del dret inalienable del poble de Cambodja de decidir el seu propi destí sense cap ingerència estrangera com ho estipulen les resolucions 34/22, 35/6 i 36/5 de l'Organització de les Nacions Unides."

9. La República Àrab del Iemen es va adherir al Conveni el 6 d'abril de 1989.

10. Respecte d'això el secretari general va rebre les comunicacions dels estats següents a les dates indicades a continuació:

Croàcia (18 de maig del 2001):

El Govern de la República de Croàcia emet una objecció al dipòsit de l'instrument d'adhesió de la República Federal de Iugoslàvia al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi

perquè la República Federal de Iugoslàvia ja està vinculada pel Conveni des que va esdevenir un dels cinc estats successors iguals de l'Antiga República Socialista Federativa de Iugoslàvia.

Aquest fet ha estat confirmat per la República Federal de Iugoslàvia en la seva declaració del 27 d'abril de 1992 tal com va ser comunicada al secretari general (document de les Nacions Unides publicat amb la signatura A/46/915). Malgrat el raonament polític que aquesta declaració insinua, la República Federal de Iugoslàvia hi fa saber que "respectaria estrictament tots els compromisos que la República Federativa Socialista de Iugoslàvia ha adquirit a escala internacional".

Pel que fa a aquesta qüestió, la República de Croàcia assenyalava particularment la decisió de la Cort Internacional de Justícia, enunciatada en la seva sentència de l'11 de juliol de 1996, segons els termes de la qual la República Federal de Iugoslàvia "estava vinculada per les disposicions del Conveni [sobre el genocidi] a la data del dipòsit de la petició [introduïda per Bòsnia i Hercegovina], el 20 de març de 1993" (Recull de la CIJ, 1996, pàg. 595, apartat 17).

El Govern de la República de Croàcia emet a més una objecció a la reserva formulada per la República Federal de Iugoslàvia respecte de l'article 9 del Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi i considera que aquesta reserva és incompatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni. El Govern de la República de Croàcia considera que el Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi i, en particular, el seu article 9 estan plenament en vigor i són executoris entre la República de Croàcia i la República Federal de Iugoslàvia. El Govern de la República de Croàcia estima que ni el procediment especial pel qual la República Federal de Iugoslàvia entén esdevenir part en el Conveni sobre el genocidi de manera retroactiva, ni la seva reserva especial no tenen efecte jurídic sobre la competència de la Cort Internacional de Justícia en el procediment que la República de Croàcia ha presentat contra la República Federal de Iugoslàvia en aplicació del Conveni sobre el genocidi.

Bòsnia i Hercegovina (27 de desembre del 2001):

El 21 de març del 2001, el secretari general de l'Organització de les Nacions Unides va confirmar al representant permanent de Iugoslàvia prop de l'Organització que havia rebut una "notificació d'adhesió" al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi (1948). La nota del secretari general portava la referència LA 41 TR/221/1 (4-1).

La presidència de Bòsnia i Hercegovina emet una objecció al dipòsit d'aquest instrument d'adhesió.

El 29 de juny del 2001, Bòsnia i Hercegovina, la República de Croàcia, la República de Macedònia, la República d'Eslovènia i la República Federal de Iugoslàvia van signar un "Acord relatiu a les qüestions de successió", en el qual aquests estats en particular van declarar que eren "els cinc estats successors de l'Antiga República Federal Socialista de Iugoslàvia, en igualtat sobirana". Així doncs, aquí no es tracta d'"adhesió", sinó de successió. Se'n desprèn que la República Federal de Iugoslàvia efectivament va succeir l'Antiga República Federativa Socialista de Iugoslàvia el 27 d'abril de 1992 (data de proclamació de la República Federal de Iugoslàvia) com a part en el Conveni sobre el genocidi.

A més, en el moment de la proclamació, el 27 d'abril de 1992, la República Federal de Iugoslàvia va fer una declaració -que va comunicar al secretari general- en la qual expressava la seva intenció de respectar estrictament els tractats internacionals en els quals la República Federativa Socialista de Iugoslàvia era part.

Per aquests dos motius, la República Federal de Iugoslàvia no té la possibilitat de formular reserves pel que fa a certes disposicions del Conveni sobre el genocidi (en aquest cas, l'article del Conveni) diversos anys després del 27 d'abril de 1992, data en la qual la República Federal de Iugoslàvia va esdevenir vinculada per la totalitat de les disposicions del Conveni. Bòsnia i Hercegovina remet, pel que fa a aquesta qüestió, a la lletra d de l'apartat 1 de l'article 2 i a l'article 19 del Conveni de Viena del 1969 sobre el dret dels tractats, que disposa expressament que un estat només pot formular

reserves a un tractat en el moment de signar-lo, ratificar-lo, acceptar-lo, aprovar-lo o adherir-s'hi.

La presidència de Bòsnia i Hercegovina considera per tant com a nul·la i in-existent la pretesa "notificació d'adhesió al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi (1948)" enviada pel Govern de la República Federal de Iugoslàvia. A més, en la seva sentència de l'11 de juliol de 1996, la Cort Internacional de Justícia va declarar que "Iugoslàvia estava vinculada per les disposicions del Conveni en la data del dipòsit de la petició" en la instància introduïda per Bòsnia i Hercegovina el 20 de març de 1993 (CIJ, Rep. 1996, pàg. 610, apartat 17). La República Federal de Iugoslàvia continua estant vinculada de la mateixa manera pel Conveni, és a dir, sense poder emetre reserves.

11. El 19 de juliol de 1999, el Govern albanès va informar el secretari general que havia decidit retirar la reserva a l'article 9 feta en el moment de l'adhesió.

12. Respecte a aquesta qüestió, el 25 de juny de 1990, el secretari general va rebre del Govern israelià l'objecció següent:

El Govern de l'Estat d'Israel ha assenyalat que l'instrument d'adhesió de Bahrain al Conveni abans esmentat conté una declaració respecte d'Israel.

El Govern de l'Estat d'Israel opina que aquesta declaració, que té expressament un caràcter polític, és incompatible amb l'objecte i la finalitat d'aquest Conveni i no pot de cap manera afectar les obligacions que incumbeixen al Govern de Bahrain en virtut del dret internacional general o de convenis particulars.

Pel que fa al fons de la qüestió, el Govern de l'Estat d'Israel adoptarà, pel que fa al Govern de Bahrain, una actitud de reciprocitat completa.

13. Mitjançant comunicacions rebudes el 8 de març, i el 19 i el 20 d'abril de 1989, respectivament, els governs de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques, de la República Socialista Soviètica de Bielorússia i de la República Socialista Soviètica d'Ucraïna han notificat al secretari general que retiraven la seva reserva relativa a l'article 9.

14. El 24 de juny de 1992, el Govern búlgar va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva a l'article 9 del Conveni, formulada en el moment de l'adhesió.

15. Respecte a aquesta qüestió, l'11 de gener de 1990, el secretari general va rebre del Govern de la República Federal d'Alemanya la declaració següent:

El Govern de la República Federal d'Alemanya ha pres nota de les declaracions fetes sota el títol "Reserves" pel Govern dels Estats Units d'Amèrica en el moment de la ratificació del Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi adoptat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 9 de desembre de 1948. El Govern de la República Federal d'Alemanya considera que l'apartat 2 de les declaracions esmentades es refereix a l'article 5 del Conveni i que per aquest fet no afecta en res les obligacions dels Estats Units d'Amèrica com a estat part en el Conveni.

16. El 5 de gener de 1998, el Govern finlandès va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva feta en el moment de l'adhesió al Conveni.

17. Mitjançant una comunicació rebuda el 8 de desembre de 1989, el Govern hongarès va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva relativa a l'article 9 formulada en el moment de l'adhesió.

18. Respecte a aquesta qüestió, el 14 d'octubre de 1996, el secretari general va rebre del Govern noruec la comunicació següent:

En la seva opinió, les reserves relatives a l'article 9 del Conveni són incompatibles amb l'objecte i la finalitat del Conveni esmentat. Per tant, el Govern del Regne de Noruega no accepta les reserves formulades pels governs de Singapur i Malàisia pel que fa a l'article 9 del Conveni.

19. El 19 d'abril de 1990, el Govern mongol va informar el secretari general que retirava la reserva formulada en el moment de l'adhesió respecte a l'article 9.

20. El 16 d'octubre de 1997, el Govern polonès va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva feta

respecte de l'article 9 del Conveni en el moment de l'adhesió.

21. El 2 d'abril de 1997, el Govern romanès va notificar al secretari general la seva decisió de retirar la reserva feta a l'article 9 del Conveni.

22. Pel que fa a la reserva formulada per Iugoslàvia en el moment de l'adhesió, el secretari general va rebre del Govern següent una comunicació en la data indicada a continuació:

Suècia (2 d'abril del 2002):

El Govern suec ha pres nota de la notificació circular 164.2001.Treaties.1, del 15 de març del 2001, en la qual el secretari general feia saber que la República Federativa de Iugoslàvia tenia la intenció d'adherir-se al Conveni per a la prevenció i la repressió del crim de genocidi, amb una reserva. El Govern suec considera la República Federal de Iugoslàvia com un dels estats successors de la República Socialista Federativa de Iugoslàvia i, com a tal, com un estat part en el Conveni a partir de la data d'entrada en vigor d'aquest per a la República socialista federativa de Iugoslàvia. El Govern suec estima que atès que la reserva esmentada va ser formulada massa tard, segons els termes de l'article 19 del Conveni de Viena sobre el dret dels tractats del 1969, aquesta reserva està afectada d'un vici de nul·litat.

23. Mitjançant una notificació rebuda pel secretari general el 29 de gener de 1982, el Govern cubà va retirar la declaració feta en nom seu en el moment de la ratificació del Conveni esmentat (4 de març de 1953) relativa a les reserves als articles 9 i 12 formulades per Bulgària, Polònia, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, Txecoslovàquia i la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques.

24. El 3 d'octubre de 1983, el secretari general va rebre del Govern argentí l'objecció següent:

[El Govern argentí] formula una objecció formal pel que fa a [la declaració] d'aplicació territorial feta pel Regne Unit en relació amb les illes Malvines i les seves dependències, que ocupa il·legítimament anomenant-les "illes Falklands".

La República Argentina rebutja i considera com a nul·la i inexistent [l'esmentada declaració] d'aplicació territorial.

Amb referència a la comunicació que acabem d'esmentar, el secretari general va rebre el 28 de febrer de 1985, del Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, la declaració següent:

El Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord no té cap dubte sobre el seu dret d'estendre, mitjançant notificació al dipositarí efectuada de conformitat amb les disposicions pertinents del Conveni més amunt esmentat, l'aplicació de l'esmentat Conveni a les illes Falklands o, si escau, a les seves dependències.

Només per aquest motiu, el Govern del Regne Unit no pot atribuir cap efecte jurídic [a la comunicació] de l'Argentina.

25. Adhesió en nom de la República de Vietnam del Sud de l'11 d'agost de 1950.

26. Els dies 6 i 7 de juny de 1997, el secretari general va rebre comunicacions dels governs xinès i britànic en relació amb l'estatut de Hong Kong. En el moment de la represa de l'exercici de la sobirania sobre Hong Kong, el Govern xinès va notificar al secretari general que el Conveni, juntament amb la reserva formulada pel Govern xinès, s'aplicaria també a la regió administrativa especial de Hong Kong.

Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 19 de maig del 2006 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de la ratificació del Conveni sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial

Adoptada l'any 1948 per l'Assemblea General de les Nacions Unides i integra-

da en l'ordre jurídic andorrà a través de l'article 5 de la Constitució del Principat d'Andorra, la Declaració universal dels drets humans anuncia que la discriminació en funció de la raça, el color o l'origen ètnic és una ofensa a la dignitat humana. La Declaració universal dels drets humans, essent un text de base, ha estat posteriorment desenvolupada per diversos convenis que amplien i actualitzen els drets enunciats.

El Conveni sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial amplia els drets referents a aquest camp. Adoptat el 21 de desembre de 1965, obert a signatura el 7 de març del 1966, i entrat en vigor el 4 de gener de 1969, aquest Conveni posa en pràctica els principis consagrats en la Declaració de les Nacions Unides sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial, i actualment compta amb 170 estats parts i amb 84 estats signataris, un dels quals és Andorra. El Conveni defineix la discriminació racial com "tota distinció, exclusió, restricció o preferència basada en motius de raça, color, llinatge o origen nacional o ètnic que tingui per objectiu o per resultat anul·lar o menyscar el reconeixement, gaudi o exercici, en condicions d'igualtat, dels drets humans i llibertats fonamentals en les esferes política, econòmica, social, cultural o en qualsevol altra esfera de la vida pública".

Aquest Conveni obliga a eliminar la discriminació racial, a prohibir les pràctiques discriminatòries i a prendre mesures especials i concretes en les diverses esferes per assegurar un desenvolupament adequat i la protecció de certs grups racials o de persones que pertanyen a aquests grups.

El Conveni instaura un sistema internacional de supervisió, anomenat Comitè per a l'Eliminació de la Discriminació Racial, amb el consegüent compromís de cada estat part d'elaborar informes periòdics respecte a l'adopció de mesures legislatives, judicials, administratives i a l'aplicació en el seu territori de les obligacions establertes en el Conveni. Aquest òrgan essencial, compost per 18 experts de gran prestigi moral, és també l'encarregat de rebre les comunicacions que emanen de persones que denuncien haver estat víctimes de la violació d'un dret enunciat pel Conveni i d'actuar en